

tolden, fordi Risen er et Produkt, som bruges af den almindelige Befolkning, men jeg gør det ikke specielt af Hensyn til Landbruget. Dværtimod; af Hensyn til Landbruget kunde jeg snarere være tilbøjelig til at beholde den, men det, jeg har anset over, er, at Kommissionen synes specielt at have taget denne Post, fordi den konkurrerer med Landbrugets Produkter. Ellers kan jeg ikke forstaa, hvorfor man ikke lige saa godt har kunnet tage Sago. Sago er en Vare, der staar Risen temmelig nær, men mærkeligt nok staar den urørt.

Det ærede Medlem kom med en Vittighed om Gartnerne og Havefager. Han sagde, at det var en Fejltagelse, naar jeg havde sagt, at man vilde konkurrere med andre Landes Sol, og paastod, at de andre Landes Sol var den samme som her. Ja, det tror jeg ikke er nogen ny Oplysning. For øvrigt vil jeg sige, at i den Henseende er jeg mere glad ved de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Hornslet (Meergaard). Jeg forstod ham saaledes, at han til Dels var enig med mig i den Sag, men i Anledning af nogle Udtalelser fra nogle Gartnere var han bleven beroliget med Hensyn til, at vi her vilde kunne fremelske en Drivhuskultur, der vilde kunne konkurrere med Udlandets Frilandskultur. For saa vidt dette er rigtigt, hvad jeg dog noget tvivler om, ja saa kan det siges, at det da virkelig bliver en Lufkstald, som vil komme Statskassen til gode, og saa er der ikke saa meget at sige mod den.

Jeg spurgte i mit første Foredrag, hvad Skomagernerne egentlig have bedrøvet Kommissionen med. Jeg kunde slet ikke forstaa, at man fra Mindretallets Side her i Modspætning til alle andre Industrier ikke alene har nedsat Tolden paa det færdige Produkt, men samtidig ogsaa forhøjet Tolden paa Skomagernes Raamateriale, nemlig naadlet Arbejde. Jeg begynder at kunne forstaa det efter det ærede Medlems Udtalelser og for Resten ogsaa efter nogle Udtalelser af det ærede Medlem for Hornslet forleden Dag. Jeg tænker mig, at Kommissionens Medlemmer vistnok maa have talt med nogle Skomagere, som have sagt dem, at den beskyttede Industri egentlig var værre at konkurrere med end Udlandets. Det er jo et Argument, som jeg ogsaa har ført frem, at det viser sig, at mindre Haandværk undertiden har meget farligere Konkurrenter i den beskyttede Industri end i Udlandet. Hvad beviser det? Det beviser, at Beskyttelsen i dette Tilfælde har været i Stand til at fremkalde en saa livlig Industri, at den altsaa er en farligere Konkurrent end Udlandet. Det er altsaa et af de Tilfælde,

hvor Beskyttelsen virkelig har kunnet fremkalde en Industri, som gennem den indenlandske Konkurrence virkelig er bleven opdraget til at levere lige saa billige Produkter som Udlandet, og hvis dette er Tilfældet, saa antager jeg, det maa være rigtigt. Hvad gør man saa her? Man lægger Hindringer i Vejen for denne naturlige Industri, som trods det Sovepulver, den har faaet, har vist, at den kunde levere billigere Arbejde; man fordyrer Raamaterialierne for dem. Dette er i Modspætning til, hvad man i Almindelighed gør, idet man ellers plejer at tage Tolden bort fra Raamaterialierne, selv for mer eller mindre unaturlige Industrier. Her, hvor man netop har en Industri, som synes at være mest naturlig, gaar man den omvendte Vej!

Saa komme vi til Glastolden. Det er det meget omstridte Spørgsmaal, hvor jeg skal have gjort mig skyldig i en meget stor Fejltagelse. Nu vil jeg sige, at hvis jeg har gjort det, er det tilgiveligt. Man kan nemlig ikke se paa det, der er fremlagt af Kommissionen, hvorvidt eller i hvor høj Grad de enkelte Varer ere Genstand for indenlandsk Produktion. Det kan derfor godt være, at jeg har anset noget for Beskyttelse, som i Virkeligheden kun er Indførselstold, og det er da navnlig, efter hvad der blev oplyst af det ærede Medlem for Hornslet og af . . . ja, der blev nu ikke oplyst ret meget af de andre ærede Medlemmer; de sagde kun, at jeg havde taget fejl, men de sagde ikke, hvori Fejlen bestod. Det ærede Medlem for Hornslet oplyste, at Fejlen bestod i, at vi ikke producerede Spejlglasrunder. Ja, det er muligt, at vi ikke have produceret dem hidtil, men hvorfor? Fordi vi i Kraft af den bestaaende Toldordning have kunnet indføre færdiglebet Glas og give det den sidste Afslibningsproces og derigennem tjene den betydelige Toldforhøjelse. Hvad gør man nu? Man gør lige det stik modsatte af, hvad det ærede Medlem for Hornslet sagde, man vilde gøre; man staber nemlig en ny Industri. For det første forhøjer man Tolden paa dette halvferdige Glas fra nogle faa Ore, som den er nu, op til 20 Ore og staber derved Betingelserne for en Industri, og det færdige Spejlglas forhøjer man ogsaa; det kommer blot ind under en anden Ordning, for var det efter Størrelsen, men det nu er ens uanset Størrelsen, men i det hele forhøjer man. Endelig er der en Post, som jeg ogsaa har tænkt paa, da jeg nævnte Glastolden til Dels som en Beskyttelsesafsat. Det er et Raastof for andre Industrier, de saakaldte Ballonpuffer — saa vidt jeg har forstaaet, bruges de i Almindelighed som Em-